

Arrest

nr. 37 350 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2009 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TUCI, die loco advocaten E. MATERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2009 wordt verzoeker van Dominicaanse nationaliteit naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is het bestreden bevel, waarvan de motieven luiden als volgt.

“(…)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7 , eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Lithouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: (3)

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht,

Verzoeker wijst erop dat hij reeds 5 jaar in het Rijk verblijft zodat hij conform de nieuwe regularisatierichtlijn (periode 15/09/09 – 15-12/09) in aanmerking komt om een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur te bekomen. Door dit bevel is verzoeker niet in staat het resultaat van dit verzoek te verkrijgen en wordt hem aldus een fundamenteel recht ontnomen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volle medewerking heeft verleend bij het onderzoek naar zijn identiteit.

Deze elementen bewijzen een manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

“Tweede middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat bij het afleveren van een bevel zorgvuldig en degelijk tewerk wordt gegaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu inderdaad het geval is.

Door verzoeker het recht te ontfemen de uitspraak ten gronde van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van de nieuwe regularisatiecriteria te ontfemen en hem uit het land te zetten worden manifest deze beginselen geschonden.

Immers exact 5 jaar na zijn binnenkomst in België wordt hem een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd...

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing ervan, aannemelijk maakt.

Het bevel dient dan ook geschorst en vernietigd te worden.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing de redenen bevat waarom deze werd genomen en dat verzoeker deze motieven niet betwist, noch een poging doet om ze te weerleggen. Met betrekking tot de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wijst verwerende partij er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het beslissend bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van die gegevens die tot de beslissing geleid hebben en dat de Raad enkel een marginaal wettigheidstoezicht vermag uit te oefenen. Verwerende partij stelt dat de loutere toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) de overheid bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid en meent tevens dat daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd en dat alle wettelijke voorschriften werden nageleefd alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verwerende partij laat gelden dat de uiteenzetting van verzoeker in iedere hypothese niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Verwerende partij acht de middelen van verzoeker niet ernstig.

3.3. Daar het tweede middel op het eerste middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beiden samen worden behandeld.

Uit de middelen blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief dat in de bestreden beslissing wordt vermeld niet betwist. Verzoeker uit kritiek op de motivering van het bestreden bevel en lijkt in zijn verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven daar hij benadrukt dat hij reeds vijf jaar in België verblijft en hij van mening is dat hij conform de nieuwe regularisatierichtlijn (periode 15/09/09 – 15/12/09) in aanmerking komt om een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur te bekomen. Verzoeker houdt voor dat hem een fundamenteel recht wordt ontzegd omdat hij ingevolge het bestreden bevel niet in staat is het resultaat van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de nieuwe regularisatiecriteria te verkrijgen en hem de uitspraak ten gronde over voornoemde aanvraag wordt ontzegd.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij conform de nieuwe regularisatierichtlijn (periode 15/09/09 – 15/12/09) in aanmerking komt om een machtiging tot

verblijf van onbepaalde duur te bekomen en dat hem door de verwijderingsmaatregel het recht wordt ontzegd de uitspraak ten gronde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van de nieuwe regularisatiecriteria te verkrijgen, dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend of een aanvraag in het kader van deze inmiddels bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie.

De Raad wijst erop dat op verwerende partij geen enkele verplichting rust om haar beslissing die gesteund is op een niet betwist illegaal verblijf van verzoeker in België te motiveren in het licht van een mogelijke, en derhalve hypothetische, in de toekomst door verzoeker te voeren procedure in het kader van de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen de mogelijkheid werd geboden vanaf 15 september 2009 een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Deze inmiddels vernietigde tijdelijke regularisatieprocedure heeft geen uitstaans met de vaststelling door verwerende partij dat verzoeker op 23 november 2009 illegaal op het grondgebied verbleef, nu werd vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat hij niet van het grondgebied mag worden verwijderd vooraleer over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitspraak is gedaan, daar verzoeker reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf had kunnen indienen en hij niet aantoonde een dergelijke aanvraag te hebben ingediend.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan het motief, met name *“artikel 7, eerste lid, 1 ° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*, niet wordt betwist door verzoeker, op correcte wijze werd genomen.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geenzins uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.4. Inzoverre verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inroept, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540). In de mate waarin verzoeker in zijn eerste en tweede middel *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* geschonden acht, zijn de middelen onontvankelijk.

3.5. Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Waar verzoeker hierbij in het verzoekschrift aangeeft dat verwerende partij alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen en dat de nadelige gevolgen van het bestreden bevel voor verzoeker niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de ermee nagestreefde doeleinden, wordt herhaald dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet de gevallen opsomt waarin aan een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds hoger werd overwogen, werd artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet correct toegepast en betwist verzoeker het motief in het bestreden bevel niet. Verzoeker toont bovendien niet aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie en zijn vijf jaar lange verblijf in België verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing. Uit voorgaande analyse blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel van verzoeker zijn, in de mate waarin ze onvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET